

Nåd vare med er och frid från Gud, vår Far, och Herren Jesus Kristus!

Bön: Tack, käre Jesus, att ock jag fått kunskap om ditt namn, att också jag, så arm och svag, får vila i din famn!

O, må jag alltid akta på det dyra livets ord och glädjas att ock jag får gå till detta rika bord! Amen.

I dag är det 20:e söndagen efter Trefaldighet, och temat är: Kallelens allvar. Predikotexten är 5 Mos 31:6-8:

[Mose talade dessa ord till hela Israel:] 6 "Var starka och frimodiga, var inte rädda eller förskräckta för dem, för HERREN din Gud går själv med dig. Han ska inte lämna dig eller överge dig."

7 Sedan kallade Mose till sig Josua och sade till honom inför hela Israel: "Var stark och frimodig, för du ska gå in med detta folk i det land som HERREN med ed har lovat deras fäder att ge dem, och du ska utskifta det åt dem som arv. 8 HERREN går själv framför dig och han ska vara med dig. Han ska inte lämna dig eller överge dig. Var inte rädd eller förfärad."

Herre, helga oss i sanningen. Ditt ord är sanning. Amen.

När en president eller statsminister avslutar sin mandattid och lämnar över åt sin efterträdare brukar man ordna en högtidlighet. I Finland uppmärksammar man ett presidentskifte genom en festlighet i riksdagen som sänds direkt i TV. Både den avgående och den tillträdande presidenten håller tal. Man brukar fästa stort intresse vid hur den avgående presidenten värderar sin tid och bedömer läget i landet.

Vår text är hämtad från ett verkligt stort ledarskifte. Mose har nu kommit upp i hög ålder. Han är 120 år och säger att han inte längre kan vara ledare och anförare. Han har hört av Gud själv att han inte får gå in i det utlovade landet, Kanaan. Gud har också utsett hans efterträdare, Josua, som var en av de två spejare som det berättas om i 4 Mos 14 och som tillsammans med Kaleb trodde Guds löften. Folket trodde mera på de tio andra som avrådde

från att försöka inta Kanaan. En följd av deras otro var att de måste tillbringa 40 år i öknen innan de fick gå in i det nya landet. Nu hade dessa 40 år gått till ända.

Före de ord som vi har som text har Mose hållit ett långt tal, en tillbakablick på det som folket hade varit med om. Han har också föreskrivit för folket hur viktigt det var att i allt hålla sig till Guds befallningar. Det skulle ge dem välsignelser. Men om de avviker från dem skulle de drabbas av förbannelser.

Mose talar till folket som till en enda man: *Herren din Gud går själv med dig. Han ska inte lämna dig eller överge dig.* Folket kallades ju också Israel, det namn som Gud hade gett Jakob vid Jabboks vad. Folket skulle vara som en enda själ, en enda man, de skulle hålla ihop kring sin Gud och så skulle de vara så starka att de kunde stå emot varje fiende i Guds namn. De skulle inte vara som andra folk, utan de hade en särställning. Inget annat folk hade utvalts av Gud. Han hade valt dem till sitt folk trots att de var hårdnackade, trots att de vara bångstyriga och ideligen avföll och vek av från Guds vägar.

Sedan upprepade Mose sin förmaning av sin efterträdare: *Var stark! Gör det som Gud förelägger dig.* Ledaren för ett folk har ett stort ansvar. Kallelsen att vara ledare är allvarlig.

Lydnad och olydnad

En sammanfattning av Moses tal finns i 5 Mos 28. Det är ett fruktansvärt kapitel när man ser på Israels historia i backspegeln. Det ger en oerhörd tyngd åt orden genom att historien visar sig så tydligt. Kapitlet börjar:

1 Om du lyssnar till Herren din Guds röst, genom att noggrant följa alla hans bud som jag i dag ger dig, så ska Herren din Gud upphöja dig över alla folk på jorden. 2 Och alla dessa välsignelser ska komma över dig och nå fram till dig, när du lyssnar till Herren din Guds röst.

3 Välsignad ska du vara i staden, och välsignad ute på marken. 4 Välsignad ska ditt moderlivs frukt vara och din marks gröda, det din boskap föder, dina kors kalvar och dina tackors lamm. 5 Välsignad ska din

korg vara och välsignat ditt baktråg. 6 Välsignad ska du vara när du kommer in, och välsignad ska du vara när du går ut.

Kan man tänka sig någon bättre tillvaro? Allt är välsignat: var du än rör dig följer välsignelsen, dina barn är välsignade, dina ägodelar, din mat. Och sedan följer seger om fienderna anfäller. Herren ska ge dig överflöd av allt gott, du ska vara över och aldrig under. Allt det här får du, säger Herren genom Mose, om du inte viker av från något av de bud jag ger, så att du följer andra gudar.

Men så följer välsignelsens raka motsats:

Men om du inte lyder Herren din Guds röst och inte håller fast vid och följer alla hans bud och stadgar som jag i dag ger dig, så ska alla dessa förbannelser komma över dig och nå fram till dig:

16 Förbannad ska du vara i staden, och förbannad ute på marken. 17 Förbannad ska din korg vara och förbannat ditt baktråg. 18 Förbannad ska ditt moderlivs frukt vara och din marks gröda, dina kors kalvar och dina tackors lamm. 19 Förbannad ska du vara när du kommer in, och förbannad ska du vara när du går ut.

Och nu kommer det som vi ser som den fruktansvärda följden av avfall från Guds ord. Det sammanfattas med orden förbannelse, förvirring och straff. Det uttrycks med pest, tärande sjukdom, brand och svärd, torrtider då inget regn faller. Vidare ska folket bli slaget av sina fiender och bli ett avskräckande exempel för alla riken på jorden. Så räknas alla möjliga plågor upp, men sen det allra värsta:

36 Herren ska föra bort dig och den kung som du sätter över dig till ett folk som varken du eller dina fäder har känt.

64 Herren ska sprida ut dig bland alla folk, från jordens ena ände till den andra.

Varför händer allt detta? *Därför att du inte lyssnade till Herren din Guds röst och inte höll de bud och stadgar som han gav dig.*

Hur går nu det här ihop med de löften Gud gav i dagens text? Han sa ju att han inte ska lämna sitt folk eller överge dem.

Jo, därför att han uttryckligen hade sagt: *Om du lyssnar till Herren din Guds röst.*

Vi som har facit ser hur den förbannelse som Gud utlovat verkställdes i flera omgångar. Vi läser i Kungaböckerna hur Salomo avföll, han som hade fått en sådan välsignelse genom sin vishet och rikedom, och hur Gud då lät sin straffdom bli verklighet genom att tio av tolv stammar avföll och riket delades itu. Vi följer kungarnas avgudadyrkan och ser hur Nordriket går under och folket förs bort till främmande länder. Sedan ser vi hur Juda rike tidvis omvänder sig och får förlängning, men att också Jerusalem sedan går under och det ståtliga templet förstörs i grunden och att folket förs i landsflykt till Babylonien.

Och inte nog med det här. Jesus blir utlämnad att korsfästas av sina egna. Johannes skriver (Joh 1:11):

Han kom till det som var hans eget, och hans egna tog inte emot honom.

Kort innan han utlämnades såg Jesus ut över Jerusalem och grät: Här ska inte lämnas sten på sten. Varför? För att du inte aktade på den tid när du var sökt. Så kom romarna och förstörde staden och det andra templet, och judarna spreds ut kring världen, precis som Mose hade varnat.

Men så hade inte Gud tänkt. Mose förmanade att folket skulle ta varning av det som hade sagt, och att de skulle hålla sig till Herren. Han förmanade dem att vara starka och oförfärade. Så förmanade han också sin efterträdare att vara stark och frimodig, och påminde honom att Herren aldrig ska överge honom och hans folk när de håller sig till hans ord och löften. Så här varnade och förmanade också en lång rad profeter.

Varningar och löften till oss om frälsning

Nu gäller precis samma föreläggande för oss. Allt det här är skrivet till vår undervisning. Det allra viktigaste är löftet: Han ska inte lämna dig. Men den andra sidan gäller också: Lämna inte Herren och hans ord!

Det här är sammanfattat i dagens tema: Kallelsens allvar. På samma sätt som Mose kunde blicka bakåt på Israels 40-åriga vandring i ök-

nen och påminna om hur Gud hade mättat dem med vaktlar och manna, och hur han hade gett dem vatten ur klippan när de var törstiga, så kan vi i dag påminna om hur Gud har lett vårt folk. Vi kan genom historiens vittnesbörd få veta att vi för 100 år sedan hade kunnat gå samma öde till mötes som det stora ryska imperiet om inte Gud hade lett våra öden och bevarat oss så att vi fick en självständig nation. När vårt land anfölls av fienderna två årtionden senare kunde vi också se samma förunderliga beskydd, det som många tackar den heroiska finska armén för, men som helt och hållet berodde på Guds ingripanden och mäktiga beskydd. Och när många sedan befarade att vårt land skulle gå samma öde till mötes som de länder i Centraleuropa som införlivades i den sovjetiska maktsfären, så kunde vårt land bevaras tack vare Guds förunderliga ingripande i olika händelser.

I dag måste vi fråga oss: hur står det till med vårt land och folk? Håller sig vårt folk till Guds ord och bud i allt?

Jag behöver inte räkna upp allt som strider mot Guds bud, för vi vet mer än väl hur vi avfallit. Om Guds vrede riktades mot Israels folk för att de dyrkade andra gudar, så har Gud verkligen orsak att vredgas på oss för att vi inte håller hans namn heligt och för att vi i vår upproriskhet har annat än Gud som vi sätter vår förtröstan till.

Så vad ska Gud göra med oss? Det är verkligen allvarligt. Men ännu är det inte för sent. I dag ljuder ännu ordet om Frälsaren, som gett sitt liv för att vi ska ha en framtid, en framtid av ljus och härlighet som vi inte har förtjänat, men som han ger oss för att han är nådig och barmhärtig. För var och en som åkallar hans namn ska bli frälst. Den som tror på honom ska inte komma på skam. Mitt ibland oss finns Jesus, som har lovat att inte lämna oss eller överge oss. För där två eller tre samlas i hans namn är han mitt ibland oss.

Och han säger inte: Om du håller mina bud till sista prickerna ska jag förbarma dig. För det klarar vi inte. Om vi ska räddas på grund av det goda vi gör, eller för att vi har klarat oss från att göra emot Guds bud, då finns ingen räddning. För också det bästa vi gör är besmittat av vår onda natur, vår synd. Men rädd-

ningen finns i det att han har tagit vårt straff på sig. Redan i GT fanns en förhoppning att synden inte skulle fördöma. Gud instiftade offren för att människorna skulle få visshet att Gud genom offren skulle visa dem nåd. Och offren syftade på det stora och fullkomliga offret som Jesus långt senare skulle bära fram: han skulle offra sig själv som ett evigt offer på korset, när hans dyra blod rann för världens synder, för vårt lands synder, för dina och mina blodröda synder.

Nu heter det så starkt i Romarbrevets tredje kapitel:

21 Men nu har det uppenbarats en rättfärdighet från Gud utan lag, en som lagen och profeterna vittnar om, 22 en rättfärdighet från Gud genom tro på Jesus Kristus för alla som tror. Här finns ingen skillnad. 23 Alla har syndat och saknar härligheten från Gud, 24 och de förklaras rättfärdiga som en gåva, av hans nåd, därför att de är friköpta av Kristus Jesus.

De är friköpta av Jesus. Alla – det finns ingen skillnad. Det här gällde redan i GT: det gällde dem som kämpade med giftormarna, som det står om i 4 Mos 21, och som blev räddade genom att se på kopparormen, det gällde dem som bar fram sina offer i templet för att de hade brutit mot Guds bud. Det var samma blod som rann på korset som frälste dem, som det som vi kan läsa om i NT och som vi särskilt hör om på långfredagen. Det var samme uppståndne Jesus som apostlarna förkunnade som vi har med oss i dag, han som lovade vara med de sina intill tidens slut.

Och du har fått ett alldeles särskilt vittnesbörd om att det som Jesus gjort gäller också dig, att löftet om att han aldrig ska överge dig verkligen står fast. För aposteln Paulus skriver i Galaterbrevet 3:

26 Alla är ni Guds barn genom tron på Kristus Jesus. 27 Alla ni som blivit döpta till Kristus har iklätt er Kristus.

Det är här som vårt hopp finns mitt i denna ogudaktiga och mörka tid. Det är för att vi ska lyssna till det och förtrösta på det som kallelserna ljuder i dag. Vi har inget hopp om någon ljus framtid i det hur vårt land hanterar Guds ord och bud. Inte heller har vi någon person-

lig framtid i vår egen lydnad. Vårt hopp finns hos honom som ställt sig som garanti för evig salighet, och lovat att han inte ska överge oss. Låt oss därför ha blicken fäst på Jesus!

Bön (SH 214, Charlotte Elliot):

Just som jag är du har mig kär,
ty du har köpt mig som jag är.
Och väl du kände hur jag var,
då min och världens synd du bar,
o du, Guds dyra Lamm!

Just som jag är jag nu dock tror
och prisa vill din kärlek stor,
vars bredd och längd och djup och höjd
jag lova skall i evig fröjd.
Lov, pris, Guds dyra Lamm!